

889.59
MHA

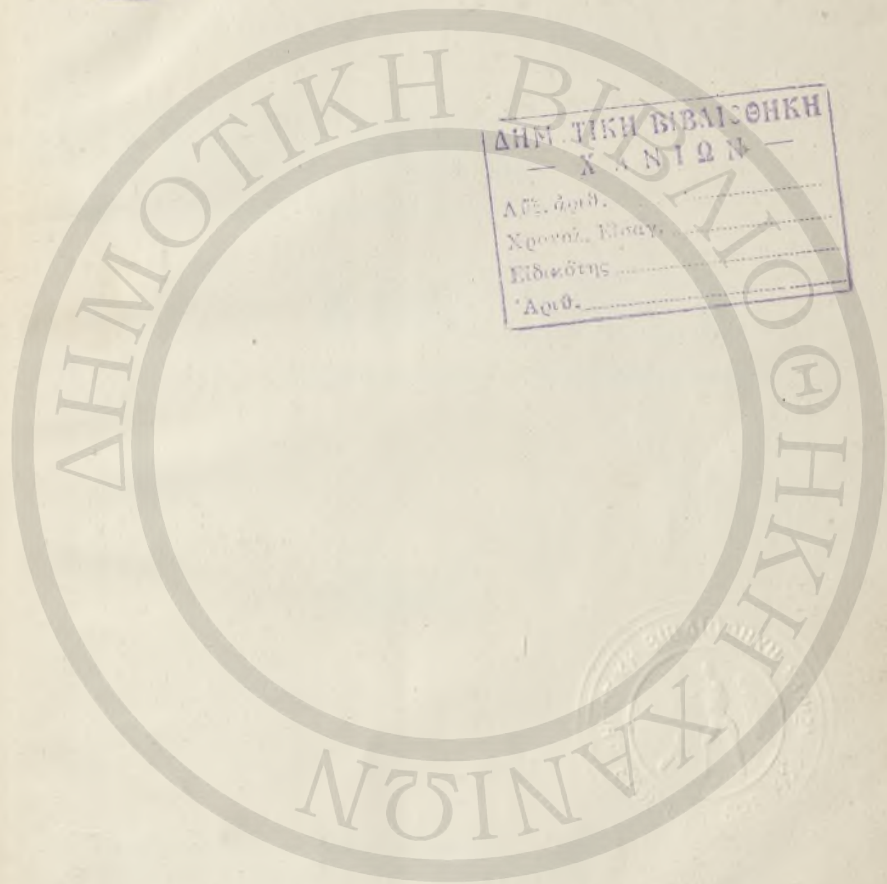
Magrapi kys. Opúalos.
Noelagjinis koulugiis -

889.59
MHA

S.

ΔΗΜ. ΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΩΝ —
Αρ. βιβλ. _____
Χρονιά. Έκδοσης _____
Είδος _____
Άρ. _____

ΧΡΗΣΤΟΥ Ε. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΕΣ

ΚΟΝΤΥΛΙΕΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Α. ΣΟΥΦΛΗ & ΥΙΩΝ

ΕΝ ΑΙΓΙΩ

1931

ΧΡΗΣΤΟΥ Ε. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗ

1368

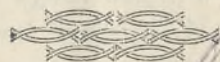
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΩΝ —
Ληξ. Αριθ. 5124
Χρον. Πρωτ. 16.4.1958
Είδος βιβλίου Φυλ. βιβλ.
Αριθ. 688.59/Μ.Ε.Λ.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΕΣ

ΚΟΝΤΥΛΙΕΣ

Χαρισμένο στη ΜΑΝΝΑ ΜΟΥ

ΕΝ ΔΙΓΓΙΩ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Α. ΣΟΥΦΛΗ & ΥΙΩΝ

1931

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

—1—

“Ολοι θὰ ποῦν - Εἶμαι μικρὸς, στὴ βρῦση τὶ γυρεύω;
κι' εἶνε τρανοὶ π' ἔχουν σειρά, σ' αὐτὴ νὰ δροσιστοῦνε.-
Καίγομαι! Λυώνω! ”Εσβυσα! Νερὸ καὶ ζητιανεύω.
Κι' ἄς μοῦ παραμερίσουνε. Τὸ κάψιμό τους ποῦνε;

ΝΩΤΙΟΝ

Ἐκ βραδύς σ' ἔσπερινὸν καὶ βρῖσκει με ὁ ὄρθρος!
Κι' ἡ νύκτα ὅλη πέρασε σ' ἀτέλειωτ' ἀγρυπνιά!
Ἐλεος! ὦ! πῶς νὰ βρεθῆ τοῦ ἐξιλασμοῦ ὁ τρόπος;
τῆς ἀπολύτρωσις βραδυὰ, δὲν ἔρχεται καμμιά!

Λόγια! Ρομφαῖες πύρηνες, φωτιές ποῦ μοῦ κεντᾶτε
τὴ θύμησή· κι' ἀδιάκοπα τὰ μάτια τρέχουν αἷμα,
τελέψετε κι' ἀφήστε με! Σύρετ' ἄλλοῦ νὰ πᾶτε!
Χαρίσετέ μου μιά νυχτιὰ νὰ ζήσω ἡμερωμένα!

“Οτι κι’ ἂν εἶχα, τάχασα! Τίποτα πειὰ δὲν μένει.
“Όλα σπασμένα γύρω μου παντοῦ ἢ συμφορὰ.
Κι’ ὥρες ξυπνοῦν καὶ τριγυρνοῦν σὰν βουκολακιάσμενοι
κάποια γλυκαχαράγματα καὶ κάποια δειλινὰ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

—5—

“Ολοι μου λένε - Γιατί κλαῖς, καὶ γράφεις λυπημένα; -
Κι' ἐγὼ γελῶ πικρόχολα καὶ νοιώθω μέσα πόνο!
Τὰ λόγια δὲν μοῦ φεύγουνε σ' ἀέρες σκορπισμένα,
κι' οὔτε θὰ ρίξω τ' ἄγια μου, γιὰ τὰ σκυλιὰ στὸ δρόμο!

Εἶναι μεγάλ' ἡ θάλασσα, καὶ τ' ἀκρογυάλ' ἀλάργα
πῶς νὰ γενῆ νὰ φτάξουμε στὸ ποθητὸ σταθμὸ
νὰ μᾶς φιλήσ' ἀνάλαφρα μιὰ μυρωμένη αὔρα
ἀπὸ βουνὸ καὶ θάλασσα στὸν ὕστερο ἐρχομὸ!

Νὰ φτάξουμε! "ὦ! Κι' ἄς ἦτανε! Κι' ὁ ἥλιος βασιλεύει
κι' εἴμαστε μεσοπέλαγα· σφυρίζει ὁ βορηᾶς.

· · · · ·
"Ἄλλους γλυκὰ καὶ μητρικὰ ἡ αὔρα θὰ χαϊδεύει
κι' ἄλλοι θὰ ἀναγαλιάζουνε στὸ χῶμα τῆς στεριᾶς.

Στὸ δρόμο τὸ στενόμακρο μὲ τις ἀνηφορῆς του,
 ποῦχει τ' ἀμπέλια γύρω του, καὶ τίς ἐληές στὰ πλάγια,
 ὀδηγητὴς ὁ πόθος μου μὲ φέρνει στὶς στροφές του,
 κι' ἀχνὰ τὸ βλέπω τὸ χωργινὸ στὰ μῦρα καὶ στὰ μάγια!

Μερονυχτὶς στρατοκοπῶ καὶ περπατῶ· δὲν φτάνω!
 πότε στὰ πίσω βρίσκομαι πότε στὸν ὄχτο μένω!
 Κι' ὄρες, στὴ βρῦση τῆ παληὰ στέκομαι ν' ἀνασάνω
 μ' ἄλλοι· καὶ κείνης τὸ νερὸ λέει σκοπὸ θλιμμένο!

Σάν πόσοι τάφοι ἔρημοι, κι' ἄγνωροι τάφοι, πόσοι!
Κι' ἄνθρωπος δὲν εὐρέθηκε, ἓνα σταυρὸ νὰ βάλῃ·
Χόρτ' ἄγρια τοὺς πνίγουνε, πολὸς νὰ τὰ ξεπατώσῃ;
Ἡ Μάνν' ἀλάργα βρίσκεται, κι' ἡ ξενειτὰ μεγάλη!

Τ' ἀπόβραδο, στὸ σύθαμπο σ' ἄν δλα τυλιχτοῦνε
καὶ παψη κάθε θόρυβος καὶ κάθε ὄγλοβοή,
θαρρεῖς νεκροὶ σηκώνονται, ἱσσορεῖς κρυφομιλοῦνε
καὶ φεύγει - χάνεται - ἢ καλὰ στ' ἀγέρα τῆ πνοῆ.

Κάποια παραθυρήφυλλα στὸ μούχρωμα τῆς δύσης
καὶ πίσω τὸ μυστήριο ὡς πέφτουνε τὰ στόρια!
Ποιὸ χέρι κρινοδάκτυλο μέλλεται νὰ φιλήσης
καὶ ποιὰ ν' ἀκούσης πρόσχαρα καὶ μελωμένα λόγια.

Κάποια κρυφομιλήματα κάποια φιλιὰ σ' ἤχοι!
Ποιὰ Λάουρα νὰ κρύβεται, Ἐλένη ποιὰ στενάζει!
Κι' ἐγὼ περνώ ἀθόρυβα καθὼς περνοῦν οἱ ἴσκιοι
μὰ τέτοιοι π' ἔχουνε καρδιὰ κι' ὁ ἴσκιος τῆνε σφάζει!

Τώρα καὶ χρόνια κυνηγῶ κάποια Σκιά στους δρόμους,
κι' ὄλο μου φεύγει - χάνεται - κάποια γωνιὰ τὴ κρύβει!
Παίρνει μαζὺ τὰ χάχανα καὶ παίρνω γὼ τοὺς πόνους,
Κι' ὅπως σκοντάφτω καὶ κτυπῶ κυτὰς' αὐτὴ νὰ φύγη!

Βαρὺ δοξάρι ὁ πόνος μου, παλιὸ βιολί ἢ καρδιά μου·
κι' ἄγνωρο χέρι τὸ τραβᾷ γοργόφτερο, καὶ λυώνω!
Θέλω νὰ πῶ στὸ Βιολιστὴ, μὰ κόβειτ' ἡ λαλιὰ μου·
- ἀνάλαφρο τὸ χέρι σου· δὲν βλέπεις πῶς ματώνω; -

Πόσα βιολιά μὲ δοξαριῆς παράπονα μοῦ λένε,
καὶ μοῦ δηγοῦντ' ὀλονυχτιῆς κι' αὐγῆς ποῦχανε σβύσει!
Τόσα! ποῦ στ' ἀναπάντεχα, τὰ δόλγια μάτια κλαῖνε,
καὶ ξανανοίγουνε πληγῆς ποῦλεγα κι' εἶχαν κλείσει!

Ἄλλοι νά ζοῦν στὸ δειλινὸ καὶ νᾶχουν μεσημέρι!
Σ' ἄλλους, μεσημεριάτικα τ' ἀπόβραδο νά φτάνη!
Κοπέλ' ἀφράτη, ἄνοιξις, τὸ γέρο δίδει χέρι,
κι' ὁ νέος ποῦ τὴν ἀγαπᾶ κοντεύει νά πεθάνη!

Συμπάθειες κάποιες, τὴ καρδιά πῶς μοῦ τὴ σιγοκαῖνε!
Γι' ἀγγελικὸ χαμόγελο, γιὰ χερουβίσιο νάζι.
Ὡρες γιὰ κάποιες ποῦ γελοῦν, κι' ὥρες γιὰ ὅποιες κλαῖνε
κι' ὁ κόσμος : τρέλλα! γι' ἄγνωστα πῶς παίρνεις τὸ μαράζι;

Ὁ χρόνος φεύγει

Κάθε φορά μίαν άφορμή, κι' από κοντά μου φεύγεις,
κι' άφίνεις με σ' άπόγνωσι στο κάθε μισεμό,
κι' όταν θαρθής μίαν άφορμή θά βρής γά με παιδεύης
κι' εκεί π' άγάπη καρτερῶ, βρίσκω τὸ σπαραγμό.

Ἔρχεσαι, κι' ἔρχετ' άνοιξις με ρόδα με λουλούδια
και τραγουδοῦν ζευγαρωτὰ τοῦ κόσμου τὰ πουλιά!
Φεύγεις μου! Και σὲ κλάμματα τὰ γέλοια, τὰ τραγούδια,
και φυλακὴ - στενὸ κελί - ἡ ἔρωτικὴ φωνητὰ.

Κάθε φορά μίαν άφορμή, κι' άφίνεις με και φεύγεις,
μὲς τὴ νυχτιὰ τὴ σκοτεινὴ ἔρημο και μοναχὸ,
κι' άναρωτιέμαι και ἔργω γιατί νά με παιδεύης;

Κι' άντί χαρὰ νά με κερνάς, άνείποτο καῦμό!
άν μ' άγαπᾶς, μὴν φεύγεις πειά, μείνε σὲ μένα! ἔλα!
ὁ χρόνος δὲς! γοργοκυλᾶ! τραγοῦδα μου και γέλα!

Δὲν τῶχῳ οὔτε παράλονο, οὔτε καὶ κάκλια σοῦ κρατῶ
ποῦ μ' ἄφησες· Εἶμαι μικρὸς κι' ἀνήμερος καὶ ξένος!
"Ἐνα μονάχα! " Ἄν μ' ἄφηνες τὴ στράτα σου νὰ περπατῶ,
τὴ εὐωδιὰ σου νὰ γροικῶ θὰ ζοῦσα εὐτυχισμένος!

Ἄπὰ σὲ κεῖνο τὸ βουνὸ ἤθελα τὴ φωλιὰ μου,
καὶ ταῖρι μου περήφανο μιὰ μαύρη ἀετογέννα.
Ὁ κόσμος ὅλος παίγνιο κάτ' ἀπὸ τὰ φτερά μου!
Φτερά μεγάλα! Ἐλεύτερα! κ' ὄχι φτερά σπασμένα!

Σὰν ταξειδιάρικα πουλιά σήμερα δῶ, κι' αὔριο κεί
κι' ὅσο διαβαίνει ὁ καιρὸς - χάνεται - φεύγει κι' ἕνα!
Λέν εἶναι ὅσα κίνησαν σ' ἐλπιδοφόρ' ἀνατολή,
λίγ' ἀποζοῦν ἐλεύτερα πολλὰ τὰ σκλαβωμένα!

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Κάποια στιγμή σ' αντίκρισα και σ' ἔχασα ἀπ' ἔμπροδς μου!
Και ξένος πάλ' ἀπόμεινα, μέσα σὲ κόσμο ξένο!
Ἄγνωρη ὡς ἦλθες, ἔφυγες κι' ἦσουν ἐσὺ γιατρός μου
κι' ὄτ' ἀπὸ χρόνια πρόσμενα· κι' ἄλλοι μου! θὰ προσμένω!

ΝΩΣΙΝΑΝ

Δὲν εἶμ' ἐγὼ, οὔτε ἄρχοντας, κί' οὔτε τὸ σῶμα σου ποθῶ
νὰ σφίξω· κί' ἡ ἀγκύλη μου, στενὴ νὰ σὲ χωρέσῃ.

Ἔτσι στ' ἀνάξιο μιὰ φορὰ μὲ φτάνει μόνο νὰ σὲ δῶ
κί' εἶν' ἡ καρδιά μου ταπεινὴ καὶ θὰ σὲ συχωρέσῃ.

Χερουβικὸ

Ὅπως μικροῦλα σὲ θεωρῶ μὲ τὰ σγουρόξανθα μαλλιά,
ποῦ πέφτουν ἀκατάστατα κι' ἀγέρας τ' ἀνεμίζει
θέλω νὰ τρέξω! Ἄ! δὲν βαστῶ νὰ τὰ γεμίσω μὲ φιλιὰ,
μὰ εἶσαι μικρὴ κι' ἀνήξερη κι' ὁ φόβος μ' ἐμποδίζει.

Ὅπως περνᾷς τὸ δειλινὸ μ' ἀνάλαφρη περπατισιὰ,
Χερουβικὸ μὲ τὰ φτερὰ τ' αὔλα φῶς μου μοιάζεις!
Κι' ἂν ὅτι νοιώθω σοῦ τὸ πῶ θὲ νὰ τὸ πάρης γιὰ βρισιὰ,
μὰ θὰ στὸ πῶ: - εἶσ' ἄγγελος, κι' ὡς εἶσαι μὲ κολάζεις. -

Θυμοῦμαι

... Καὶ μοῦπες φεύγω! Ἔχε γεῖά! καὶ τᾶστρα τρεμο-
[σβύναν,
καὶ μ' ἄφησες ἀδύναμο καὶ μόνο στήν ἐρμιά!
Κι' ἂν ἔφυγες κι' ἂν μ' ἄφησες τὰ λόγια σ' ὄλα μείναν,
σᾶν ἄλλα δὲν τὰ σκόρπισε ἡ ἄραχλη βραδυά!

Ζηλότυπα τὰ φύλαξα καὶ τὰ θυμοῦμ' ἀκόμα
καὶ τὰ γλυκὰ σου μέτρησα, τ' ἄμετρα τὰ φιλιὰ,
ποῦ μούδινες ἀχόρταγα στά μάτια καὶ στο στόμα
τὴν ὥρα ποῦ σοῦ σκάλιζα τὰ ἐβένινα μαλλιά!

Τὰ φύλαξα γιὰ θησαυρὸ καὶ γιὰ παρηγοριὰ μου,
καὶ τὰ θυμοῦμαι σὰν πονῶ σὲ ὄρες δειλινοῦ,
αὐτὰ μέσα στὴ λύπη μου, ἐλπίδα καὶ χαρὰ μου,

Ξαλάφρωμα τῆς σκέψης μου κι' ἀπαντοχὴ τοῦ νοῦ!
Κι' ἂν ἔφυγες κι' ἂν μ' ἄφησες, τὰ λόγια σ' ὅλα μείναν
κεῖνα ποῦ μοῦπες μιὰ βραδυὰ, σὰν τ' ἄστρα τρεμοσβύναν!

Τὸ Μαντηλάκι

Τὸ μαντηλάκι τ' ἄσπρο σάν χιόνι
βγάλτο καὶ φεύγω, πειὰ δὲ γυρνῶ!
Βγάλτο, (σὸ λέω κ' ὁ νοῦς μου λυώνει)
καὶ πὲς μου πήγαινε σὸ καλὸ!

Τὸ μαντηλάκι τὸ μυρομένο,
θυμᾶσε τότε πᾶ σὸ βουνὸ;
εἶχες τὸ πρόσωπο σκεπασμένο
σὸ πρῶτο φίλημα καὶ σὸ στεγνὸ

Τὸ μαντηλάκι τ' ἀγαπημένο
βγάλτο καὶ φεύγω στὴ ξενεϊτῖδ,
καὶ φύλαξέ το γιὰ τὸ μαντιᾶτο
ποῦ θὲ νὰ σοῦρθη κάποια βραδιά!

Ἔλα κοντά...

Νύχτα! Καὶ μεῖς σ' ὠκεανὸ καὶ δέρνει μας τὸ κύμα,
κι' ἡ Βάρκα, παίγνιο τοῦ καιροῦ, ἐγέμισε νερὰ!
Ἦ Ὅλα μᾶς σπρώχνουν στὸ ὑγρὸ καὶ στὸ βαθύ τὸ μνημα.
Μόν' οὐρανὸς καὶ θάλασσα! Καὶ ἀθώρητ' ἡ ξηρά!

Νύχτα στυγνὴ μὲ καταχνιὰ, κι' ἀπέραστο σκοτάδι!
Οὐδ' ἄστρο, οὐδ' ἀντιφέγγισμα, κι' ἀλάργα ὁ Σταθμὸς!
Ἔλα κοντὰ μου - Σφίξε με - στὸ τρυφερὸ σου χᾶδι,
θὰ γαληνέψ' ἡ θάλασσα, θὰ πάψ' ὁ χαλασμὸς!

Ἔλα κοντὰ, κι' ἄς τοὺς σοφοὺς, νὰ λέν τὰ ὅσα λένε!
Κοντὰ σου παίθνω δύναμι, τὰ χέρια εἶναι γερά!
Φῶς;

Νὰ! σκορποῦν τὰ μάτια σου, μονάχα νὰ μὴ κλαῖνε.

Τὸ κῆμα περὶ κούραστηκε καὶ θὰ φανῆ ἡ ξηρὰ!

Φτερουγίσματα

Ὁ ἥλιος πάλι κρύφτηκε, κι' ὅλα πῶς σκοτεινιάζουν!
κι' ὄρες βουβές, μονότονες, ἀργὰ περνοῦν - ψυχὴ!
Ἡ μπόρες, ὅπου βρίσκονται κι' ὅπου κι' ἀγ λημεριάζουν
γρήγορα θὰ ξεσπάσουνε νὰ πνίξουνε τῆ Γῆ!

Τόσο καιρὸ ποῦ σέρνουν σε τοῦ ἡλίου ἠ παγίδες,
τῆς ξελογιάστρας ἀνοιξίς, κρῖνα καὶ γιασεμιά,
ἄλλο δὲν ἔχεις πλερωμὴ, μόνο τίς καταγίδες,
ἐκεῖ ποῦ πᾶς στὴν ἐξοχὴ νὰ βρῆς ἀπανεμιά!

Παθιάρα μὴν ἀναθαρρῆς, καὶ μὴ μοῦ τιπιβίζης,
μέσα στὸ μαῦρο μου κελὶ θεμέλιωσε φωληὰ!
Πάρτηνε τὴν ἀπόφασι καὶ μὴ μοῦ φτερουγίζης,
κι' εἶναι τὰ φτερουγίσματα γιὰ τ' ἄπιαστα πουλιὰ!
Τοῦ Δόλιου λέει μ' ἡ ψυχὴ: ὅτι κ' ἂν θέλῃς κάνε!
Γιὰ μένα εἶν' ἡ λευτεριά, σὺ πέθανε ἢ γιᾶνε!

Ὁ ρ θ ρ ο ς

Ὁρθρίζουνε στὶς ἐκκλησιᾶς χτυποῦνε ἡ καμπάνες
στὴ χρυσομένη χαραυγὴ στὸ αἰθέριο προῶνὸ!
Ευπνοῦν μὲ γέλοια τὰ παιδιὰ καὶ τὰ φιλοῦν ἡ Μάννες!
Ἀναγελάστρα μιὰ χαρὰ τὸ κάθ' Ἐωθινὸ!

Ἀνταριασμέν' ἔχω τὸ νοῦ τ' αὐτὰ μου βουλωμένα,
τοὺς ἤχους πειὰ δὲν τοὺς γροικῶ, δὲν βρίσκει μ' ὁ ψαλ-
[μὸς!

Μὲ τὴν στερνὴν ἀναλαμπὴ - κεριὰ πόσα - σβυσμένα!
Κι' ὄπου ψαλμὸς - ἀργὸς, σιγὸς - ἀρμόνιου σπαραγμὸς!

Στὸ γλυκοχάραγμα ψυχῆ, γονάτισε σὰν πρῶτα,
 κι' ἔχ' ὁ καιρὸς γυρίσματα, σὰν ἄστατος κι' αὐτὸς,
 θάρθη καὶ πάλι ἀνάστασι, θάρθουν καὶ πάλι φῶτα!

Νὰ δὲς! Κι' ὁ γέρο πλάτανος εἶναι κι' αὐτὸς σκυφτός!
 Σήμαντρα κι' ἄν σημαίνουνε, καμπάνες κι' ἄν χτυποῦνε,
 γι' ἄλλες ψυχὲς τὰ ὀρθρίσματα! Ἐμεῖς; θὰ σπερνια-
 [στοῦμε!

Ἐγκαρτέρησις

Θωρεῖς ἐκεῖνο τὸ βουνὸν μέ τῇ ψηλῇ κορφῇ;
τὴν ἀνοιξὶ τὰ σύγνεφα τοῦ πλέκουνε στεφάνι,
σὲ κάθ' ἡλιοβασίλεμα χρυσὴ στολὴ φορεῖ,
καὶ κάτω κεῖ στὰ πόδια του, εἶναι βαθὺ ῥοῦμάνι!

Τέτοιο βουνὸν δὲν ἔχω δεῖ, βουνὸ ἀρχοντικὸν,
νὰ δέχεται μ' ἀπαντοχῇ, τίς μπόρες καὶ τὰ χιόνια,
ὡς τὸ θωρῆς χαρούμενο, δὲν ἔμεινε κακὸν,
ποῦ νὰ μὴ τὸ φορτώσανε ἀλύπητα τὰ χρόνια!

Καὶ βλέπεις το; Περήφανα ψηλώνει τὴ κορφή
καὶ κάτω κεῖ στὰ πόδια του εἶναι βαθὺ ρουμάνι!
Γοργοπερνάει ὁ χιονιάς κι' ἡ ἄνοιξις θαρρῆ
νά πλέξῃ του, τὸ δειλινὸ, μὲ σύγνεφα στεφάνι!

Παληές Ἀγάπες

Πλήριο λιμάνι! Ἄ! Σκέψη μου! Μονάχοι σ' ἄν βρεθοῦμε
ἀπλώνεις τὰ χρυσὰ νερά, ἀτάραχ' ἀπαλά,
κι' ἤσυχες βάρκες - λογισμοὶ - ἀργὰ συχνοπερνοῦνε,
φρεγάτες τοῦ παλιοῦ καιροῦ, σκιές περνοῦν ξανά!

ὦ! Πόσες τέτοιες φύγανε, ἀπ' τὴν ἀπανεμιὰ σου,
πόσες καινούργιες κίνησαν κι' ἀκόμα δὲ γυρνοῦν!
Κι' ὅσες ἀπαλογάδευαν τὰ γαλανὰ νερά σου
χαθῆκαν· ὡς ξεκίνησαν τὸ ἄγνωστο νὰ βροῦν!

Φρεγάτες πρωτοτάξιδες κι' ὀλόλαμπρα καΐκια,
σὲ ποιά νὰ πλέεται θάλασσα, σὲ ποιὸν ὠκεανὸ,
ποιὰ τρικυμία δέρνει σας, ποιά σᾶς σκεπάζουν φίκια,

Κι' ἐγὼ μονάχα στ' ὄνειρο πασκίζω νὰ σᾶς βρῶ!
ὅπου κι' ἂν εἴσθε! Ξέρετε καὶ νοιώθετε τί λέω!
Μὰ ἐλᾶτε πειά! Σᾶς καρτερῶ! Καὶ δὲν πεθαίνω! Κλαίω!

Ἄνησυχία

Εἶναι τὰ σύγνεφα πυρρὰ, γλαμίδες πᾶ στὸν οὐρανὸ,
κι' ἔχ' ἢ ἀντάρα δῶ στή γῆ τὸ κάμπο σκεπασμένο!
Ἄγέρι, οὔδε καὶ φυσᾶ, σκύβει καὶ σβίεται τὸ βουνὸ,
ὡς καὶ στή βρῦση τὸ νερὸ λείει σκοπὸ θλιμμένο!

Ἄργοδιαβαίνουν ἢ στιγμὲς κάθε λεπτὸ ὡς χρονιὰ περνᾶ,
καὶ φαίνεται ἑκατόχρονο ἢ χθὲς μικροῦλα ὥρα!
Σπαθὶ Δαμόγλειο ὁ καιρὸς, μὰ οὔδε βρέχει οὔδε βροντᾶ,
κι' εἶν' ἀπλωμένη σιγαλιὰ, στή φοβισμένη γῶρα!

Σὲ μοιρολάτρ' ἀπαντοχῆ, στὸ δισταγμὸ, στὴ προσμονῇ,
ἄρα κι' ὁ ἥλιος θὰ φανῆ ν' ἀναγαλιὰς' ἡ γῶρα;
Ἕ, ὅποια φτάν' ἀλαργινῇ σ' ἄν ἀπαλόσυρτη φωνῇ,
ξεσπάσει σὲ **νεροποντῇ** καὶ καταλύτρα **μπόρα!**

Ἄπαντοχή

Ὅπως μὲ γνώρισες, δὲν εἶμαι τώρα
μὲ σκέπασαν τοῦ πόνου τὰ φτερά,
μὲ βρῆξε στὸ μεσόστρατο ἢ μπόρα
ἀπάνω στοῦ μεσημεριοῦ τὴν ὥρα,
κι' ἔφυγε τρομαγμένη ἢ χαρά!

Καράβι ζηλευτὸ, δὲν εἶμαι τώρα,
μοῦ πῆρ' ἢ τραμουντάνα τὰ πανιά,
τῆς τρικυμίας ἔκανα τὴ γνῶρα
κι' ἔφταξα στῆς ἀπόγνωσις τὴ χῶρα!
Ἄχ! Δὲν θὰ βρῶ ποτὲ ἀπανεμιὰ!

Ὅπως μὲ γνώρισεσ δέν εἶμαι τώρα,
μ' ἔχω ἀπαντοχὴ καὶ καρτερῶ,
ἴσως .... νὰ σταματήση τούτη ἡ μόρα
ποῦ μοῦρθε στοῦ Μεσημεριοῦ τὴν ὥρα,
ἴσως .... λιμάν' ἀπάνεμ' νὰ βροῶ!

Σ τ ῆ Μ ά ν ν α

Ἔζησα κάπου, κάποτε, σ' αἰθέρ' ἀνατολή,
ἡμέρες χαρισάμενες, ζωὴ παραδεισένια,
τὸ Νοῦ μου δὲν τὸν τάραξαν - Καίτια - λογισμοί,
κι' ἦταν λιμάν' ἀκύμαντο, λιμάνι χωρὶς ἔγνοια!

Μέσα σὲ γέλοια καὶ χαρὲς περνοῦσε ἡ ζωὴ,
κι' ἦταν τὸ σπῆτι γιορτερὸ, τὸ τζάκι ἀναμένο,
μὲ ἀρχόντισσα παράστεκε, - ἀρχόντισσα καλὴ -,
καὶ μᾶς κερνοῦσ' ἀδιάκοπα, κρασάκι ἀφρισμένο.

Ἀραδιαστὰ, μὲ γιασεμιὰ, ἢ γλάστρες στὴν αὐλή,
μιὰ Κόρη ἀφράτη πότιζε, τὰ εὐωδιαστὰ λουλούδια,
καὶ πότε - πότε στὰ κρυφὰ, ἀλλάζαμε φίλι,
ὡς τῆς κουβάλαγα νερὸ καὶ λέγαμε τραγούδια!

Σᾶν ποιὰ φουρτοῦνα μ' ἄρπαξε, ἀπ' τὴν ἀνατολή,
στὸ κρῦο μ' ἔφερε βορρᾶ, στὸ σύθαμπο τῆς δύσης!
Ἄντιλαβοῦ, ἀρχόντισσα - ἀρχόντισσα καλή-,
Στὴ τρικυμιὰ ποῦ δέ δέρνει με, Μονάχο μὴν μ' ἀφίσης!

Χεινόπωρο

Χεινοπώρου δειλινὸ
καὶ βουβὴ θλιμμένη ὥρα
φεύγ' ὁ ἥλιος στὸ βουνὸ
σὲ ταξεῖδι κοντινὸ
κι' ἀρχινᾷ στή γῆ ἢ μπόρα.

Χεινοπώρου δειλινὸ,
πονεμέν' ἀξέχαστ' ὥρα,
ἔφυγες γιὰ τὸ χωριὸ
σὲ ταξεῖδι μακρυνὸ,
μόνον μ' ἄφησες στή χῶρα.

Χεινοπόρου δειλινὸ
ἔγιν' ἡ Ζωή μου τώρα
καὶ μὲ σύγνεφο καῦμὸ,
τῶν ματιῶν μ' ἀρχινῶ
τὴν ἀστείρευτῃ τῇ μπόρα.

Στὸ Στενὸ

Στὸ δρόμο κείνο τὸν στενὸ,
ποῦ τὸν περνοῦνε φοβισμένα,
τὴν εἶδα κάποιο δειλινὸ·
μέσ στὸ στενὸ τὸ σκοτεινὸ
κι' εἶχε τὰ μάτια δακρυσμένα!

Στὴν ἀγκαλιὰ της τὴ φτωχὴ
κρατοῦσε κόρη ἀγαπημένη,
κι' εἶχε γλαυτὴν ἀπαντοχὴ
νὰ δέρνεται ὥρες στὴ βροχὴ,
ὦ! Μάννα! Μάννα! Πονεμένη!

Τὸ ταῖρι ποῦχ' ἓνα καιρὸ,
ποῦ νᾶναι τάχα ξωρισμένο;
Μὴν πέθανε ἀπὸ καιρὸ;
Κι' ἂν μαῦρα ῥοῦχα δὲν θωρῶ,
ξώδιὸ χει μέσα της κλεισμένο!

Κι' ἄραχλη Μάννα στὸ στενὸ
ποῦ τὸ περνοῦνε φοβισμένα,
προσμένει κάθε δειλινὸ
τὸν ἐραρτὴ τὸ βραδυνὸ,
κι' ἔχει τὰ μάτια δακρυσμένα!

Παραμονή

Ἄπόβραδο· κι' εἶμαι μακρὰ, στὴ μέση θάλασση, στεριὰς
ποῦ μᾶς χωρίζουν· ἄλλαξαν κι' ὁ τόπος καὶ τὰ χρόνια!
Στὴ μακρυνὴ τὴν ἐκκλησιὰ χτυποῦν καμπάνες γιορτερὲς
καὶ στὴν βαθύσκοπτην ἐρμιά θρηνολαλοῦν τ' ἑρδόνια!

Καὶ κατεβαίνομαι μαζί, ὅπως καὶ τότε τὸ βουνό,
κι' εἶσαι κοντὰ μου· σέ θωρῶ στὸ στήθος μου γερμένη!
Μὰ δὲν μιλάς, οὐδὲ μιλῶ· τώρα θὰ μποῦμε στὸ Σπερνό,
μὲς τὴ παληὰ τὴν ἐκκλησιὰ τὴ Βραχοσκαλισμένη!

Δὲς· τώρα τέλειωσ' ὁ σπερνὸς, κί' ὁ κόσμος βγαίνει στήν
[αὐλή,

ποῦναι τὰ φῶτα θάλασσα καὶ παίζουν τὰ παιχνίδια!

"Ἐλα μου! "Ω! Διγερόκορμη, δὸς μου τὸ πρῶτο σου φιλι
κί' ἄφες με πᾶ στὸ στήθος σου, μὲ τὰ χρυσᾶ στολίδια!

• • • • •
"Ἄλλοι μου! Κί' ἦταν ὄνειρο! Ξεγέλασμα τοῦ δειλινοῦ
κί' εἶναι μακρῶ καὶ ξέμακρα, κί' ὁ τόπος καὶ τὰ χρόνια!

"Ἄρα μὲ ποῖο λεβεντονεῖδ, γροικᾶς τοὺς ἤχους τοῦ σπε-
[ρνοῦ,

κί' ἐγὼ γροικῶ στή ξενειτιά, τῆς μοναξιᾶς τ' ἀηδόνια!

Καταιγίδα

Ὁ οὐρανὸς σκεπάστηκε μὲ κρέπια πάλι μαῦρα
στὸ σημερινὸ ξημέρωμα· δὲν ῥόδις' ἢ αὐγὴ
κι' εἶναι σ' ἅν νύχτα! καταχνιὰ παντοῦ πυκτὴ κι' ἀντάρρα.
Δὲν βρέχει! Δάκρυα ταιριαστὰ ἀργοκυλοῦν στὴ γῆ!

Σφίγγα στὴ φύσ' ἢ σιγαλιὰ καὶ φύλλο δὲν σαλεύει,
τὸ σύμπαν στὸ μυστήριον, κι' ὁ οὐρανὸς κοντᾶ,
τὸ κυπαρίσσι τὸ ψηλὸ μὲ νέφη συγγενεύει,
καὶ τὸ καμπαναριὸ θαρρεῖς τὸν οὐρανὸ τρυπᾶ!

Ἀγκαλιασμένοι, στὸ βουβὸ λυγμὸ, χωρὶς ἀνάσσα,
στάζουν τὰ δάκρυα τ' οὐρανοῦ, στὸ πρόσωπο τῆς γῆς,
γονατισμέν' ἀνδρόγυνο, σὲ κάποια θεοῦ κάσα,
λὲς καὶ διαβάζουν, νεκρικὰ λόγια, μιᾶς προσευχῆς!

Τὸ κῦμα στὴν ἀκρογυαλὸν, θερὶν κί' αὐτὸ, κοιμᾶται,
ἀργοταράξ' ἢ θάλασσα, στὸ σφαχτερὸ λυγμὸ,
στέκ' ὁ ψαρρᾶς διστακτικὸς καὶ βλέπει καὶ φοβᾶται.

Ἡ θάλασσα τέτοιο καιρὸ δὲν ἔχ' ἐμπιστεμὸ!
Καὶ νὰ! Σᾶν νὰ τὸν θάψανε, κάτ' ἀπὸ τὴν ἀψίδα,
κεῖνο ποῦ πέθανε ΘΕΟ! Κί' ἀρχίξ' ἡ καταγίδα!

Στὰ Τρίχρονα τοῦ Σταύρου

Στῆς χειμωνιάς τῆ καταχνιά μᾶς ἔφυγες κι' ἐσύ
κι' ἀπεγνωσμένο μ' ἄφισες σ' ἄραχλα ξένα - ξένο!
Ἦσαν ἐσύ παρηγοριά καὶ βάλσαμο μαζὺ,
τώρα λυγμὸς καὶ σπαραγγμὸς μ' ἔχουνε σκλαβωμένο!

Ἔφυγες ἔτσι ξαφνικά, χωρὶς νὰ μοῦ τὸ πῆς,
δὲν πρόφταξες; Δὲν θέλησες; νὰ μοῦ τὸ μαρτυρήσῃς;
Κι' ἐγὼ ὁ ἔρμος πρόσμενα, κι' ἐλόγιαζα ναρθῆς.
σᾶν ἔν' ἀερεφύσημα νὰ μὲ καλοκαρδίσης.

Ξένοι σ' ἀποχαιρέτησαν, ἑμᾶς χωρὶς νὰ δῆς
κι' ἂν εἶχες τίποτα νὰ πῆς παραγγελιὰ ν' ἀφίσης,
μέσα σὲ ξένους ἤσουνα σὲ ποιὸν νὰ θαρρευτῆς,
σὲ ποιὸν ν' ἀνοίξης τὴ καρδιὰ τὴ βάρκα πρὶν πατήσης!

Ἔφυγες μὲς τὴ χειμωνιά καὶ μὲς τὴ καταχνιά
κι' ἔκανες φίλο μπιστικὸ ἀπ' ὄλους τὸ Κουρσάρο!
Μὰ σὰν θὰ ρθῶ γιὰ νὰ σὲ βρῶ μιὰ σκοτεινὴ βραδυὰ,
ποιὰ στράτα θέλεις νὰ διαβῶ καὶ ποιὰν ὁδὸν νὰ πάρω;..!

Λάουρα

Μὲ τ' ἀνέμου ποῦ φυσᾶ
ἢ καρδιά σ' ἀγάπη μοιάζει!
Πότε πάει στὴ ξενειτιά
πότε σκίζει τὰ πανιά,
πότε - πότε ἠσυχάζει!

“Ὅταν ἦλθες μοναχὴ
στὴ φτωχὴ φωληὰ μας μέσα
ἢ φωνὴ σου, μουσικὴ
ἔμοιαζε, μαγευτικὴ
αὔρα' κι' ἦσουν Περιγρηπέσσα!

Τώρα μοῦφυγες κι' ἐσὺ
ταξειδεύεις περὶ μονάχη!
Λάουρ' ἀπὸ τὴν ἀρχὴ
ζητῶ ἄσχημη φτωχὴ,
Μιὰ καρδιὰ μονάχα νάχη!

Ἐπάνοδος

Ὁ δρόμος νάτος! Δὲς τὸ χωριὸ μας,
τὸ σπῆτι δὲς το τ' ἀγαπημένο,
νὰ τὸ περβόλι τῶν παιχιδιῶν μας
καὶ τ' ἀργαστῆρι τὸ γκρεμισμένο.

Νὰ, ἡ ἐκκλησοῦλα καὶ δίπλα ἡ βρύση,
ψυχὴ δροσίσου! Νὰ τὰ παληὰ μας!
Δὲς μιὰ κοπέλλα ποῦ θὰ γεμίση
καὶ μοιάζη τόσο μὲ τὴ δικιά μας!

- Ὅλα σπασμένα καὶ γκρεμισμένα
κι' ἀφανισμένα;
Τὰ ῥόδα ποῦνε τὰ μυρωμένα!
ἄλλοι σὲ μένα! -

Ἄλλοι σὲ μένα κι' ἄλλοι σὲ σένα
καὶ τρισαλλοὶ μας!
Ποῦνε τὰ μάτια τ' ἀγαπημένα;
ποῦν' ἢ καλὴ μας;

Τὸ μονοπάτι ἄγνωρο τώρα·
στιγνὴ γαλήνη!
Κι' ὁ κόσμος ὅλος, μιὰ ξένη χώρα!
- Πέθαν' ἐκεῖνη! -

Μούχρωσε ἡ δύση, γτυπᾶ ἢ καμπάνα,
κι' ὅλα κουρνιάζουν!
Ἔρμο τὸ σπῆτι, στὰ μαῦρα ἢ Μάννα
- Πᾶμε, σπερνιάζουν!

Μὴ μὲ παιδεύης σκέψη μου καὶ μὲ σφάζῃς λογισμὲ,
κι' ἔγιν' ὁ νοῦς μου σύθαμπο κι' εἶν' ἡ ζωὴ μου μαύρη!
"ὦ! "Ἐλα σάν παρηγοριὰ μέσα στή πίκρα γλυκασμὲ,
καὶ τὸ κορμὶ μ' ἀπάνεμο στὸν ὕπνο μέσα νᾶβρη.

Κάποι' απαλόσυρτη φωνή κάποια φωνή ἀλαργινή,
ὄλο μὲ κράζ' ἀντάμα της καὶ μὲ ρωτᾶ: τί μένω;
- ὁ δρόμος ἄβατος στενὸς, κι' ἡ γῶρα τόσο μακρυνή,
σᾶν Στρατοκόπος ξεκινῶ, μὰ πάντα πίσω μένω!

Μέ μιὰ μεγάλη σιχασιὰ πόσοι σ' ἀφήνουνε ζωή,
πρὶν νὰ λαλήσ' ὁ πειτεινὸς καὶ πρὶν νὰ σβύσουν τ' ἄστρα
Καὶ δίπλα ὁ μαῦρος δαίμονας. πᾶ στή στερνὴ τους τὴ
[πνοή,
σφυρίζει! Κι' ὄλα ψεύτικα καὶ τὰματα καὶ κάστρα.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Ἄντι

Ἀνάγνωθι

Σελὶς 6	Στίχος 6	Σφουρίζει	Σφουρίζει
» 7	» 2	πᾶγια	πλάγια
» 14	» 3	τὸ γέρο	στὸ γέρο
» 33	» 5	χαυποῦνε	χτυποῦνε
» 58	» 1	καὶ μὲ σφάζης	καὶ μὴ μὲ σφάζης

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΧΑΝΙΩΝ

